No. 1236 Zaterdag 7 September 1907. 24ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0.20,

BUREAUX VAN DIT BLAD
REDACTIE: Waterkant, Otrabanda, No. 223
ADMINISTRATIE: Plein Concordia, No. 129, Pietermaai

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagá padilanti
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Ingezonden Stukken.

DE RAAD VAN POLITIE.

Sinds het plan van herziening van het belastingwezen is ruchtbaar geworden, zijn hoofden en harten van de bewoners van ons eiland, St. Martin — zooals trouwens van Saba en St. Eustatius eveneens — in beroering.

De schrijning der toekomstige belastingen schijnt men reeds te gevoelen. Maar wat de toestand nog ondragelijker maakt, is dit: de gedachte aan de machteloosheid om de gevaren zoo niet te keeren dan toch te verminderen.

Dit besef van machteloosheid dateert echter niet van gisteren; 't zit reeds jaren diep in de hoofden geprent, zoolang als het regeeringsstelsel oud is, waarbij de bevolking der eilanden te weinig aandeel gegeven wordt in bestuurszaken.

Als vertegenwoordigers van de belangen der bevolking is aan elk eiland gegeven een lichaam, dat heet: de Raad van Politie, bestaande uit den gezaghebber als voorzitter, en twee leden, landraden genoemd. Dit lichaam is echter zeer impopulair. Bij verkiezingen der leden, die na vier jaren aftreden, loopt de bevolking zich lang niet warm. En evenmin de landraden zelven maken zich moe om het algemeen belang te behartigen.— Men kan nu zeggen, dat bij miskenning in 't behartigen der belangen, de bevolking het zich zelf heeft te wijten; de algemeene opinie, gebaseerd op ondervinding, roept luide, dat van den Raad van Politie geen invloed uitgaat en kan uitgaan. Nu heeft men die miskenning zich nog al laten welgevallen. Zoolang de plaatselijke uitgaven van elders werden bekostigd, kon het gouvernement ongestoord sollen met de financiën en besturen naar believen; hoogstens werd er eens mede gespot. Maar nu worden de borden verhangen. Langzamerhand zullen de eilanden zelve hunne uitgaven moeten bestrijden...... Is 't wonder dan, dat er stemmen opgaan om aandeel in 't bestuur? Dat de bevolking de verantwoordelijkheid in 't bestuur mede dragen wil? Men roept om vertegenwoordiging in den Kol. Raad; eischen worden gesteld om den invloed van den Raad van politie meer vastigheid te geven......

Het eerste voorstel zou zonder twijfel afdoende zijn, maar volgens mijn oordeel is het een utopie; van daar dat ik liever met den laatsten eisch zou instemmen. Doch dan moet de Raad van politie gereorganiseerd worden. Over dergelijke reorganisatie houde men mij ten goede eenige punten aan te stippen.

Vergis ik mij niet, dan is in 1866, P. B. n°. 27, art. 118 van het Reglement op het Beleid der Regeering de Raad van Politie ingesteld en geregeld door de Verordening: „regelende de vereischten om stemgeregtigd of om tot landraad benoembaar te zijn en al wat verder de verkiezing der landraden betreft." In 1869 werd die verordening ingetrokken en tevens vervangen door een nieuwe.

Eenige artikelen voor mijn doel noodig, ben ik zoo vrij uit die beide verordeningen te copieeren.

Anno 1866, P. B. 27. *Benoembaarheid der landraden.*

Hiervan zijn uitgesloten: de gezaghebber, ambtenaren in dienst aan den gezaghebber ondergeschikt, geestelijken en bedienaren van den godsdienst. — Niet onvereenigbaar met het ambt van landraad was het beroep van geneesheer of schoolonderwijzer. (art. 2.)

Bloedverwantschap of zwagerschap tot den derden graad ingesloten, mag niet bestaan tusschen de landraden onderling of tusschen een hunner en den gezaghebber, etc. (art. 3).

In 1869, P. B. n°. 24 werden de artikelen van boven overgenomen; alleen werden de schoolonderwijzers nog van het ambt van landraad uitgesloten. (art. 2)

Bovengemelde restricties waren natuurlijk behoedmiddelen tegen mogelijke infectie van den Raad. Hij mocht nimmer worden een kruiwagen om eigen belangen alleen op een zandwegje voort te rijden; doel moest zijn en blijven: de physieke en moreele ontwikkeling der maatschappij en haar leden. — Dat in 1869 ook de onderwijzers werden uitgesloten, mag voor de bewoners van het eiland Curaçao ietwat vreemd klinken, voor wie met de toestanden der eilanden bekend is, is deze uitsluiting een opperbeste maatregel.

Toch wordt het doel door de genoemde artikelen slechts ten deele bereikt. Blijkbaar is bij het samenstel der verordeningen vergeten, dat er nog andere banden zijn dan die van subordinatie en bloedverwantschap, nl. die der vriendschap. En helaas! hoevele gapingen van vijandschap vallen niet dikwijls in kleine maatschappijtjes te constateeren, wijd en diep genoeg om het geheele kringetje te verzwelgen. Ook zulke toestanden kunnen het cachet van een Raad van Politie schenden.

Dit euvel werd eertijds voorzien. Vandaar dat het reglement van orde (1867, P. B. n°. 10) bij de art. 3, 4 en 5 de herhaalde afwezigheid van een landraad als een bewijs van ontslagneming aanvaarde. Deze artikelen werden bij P. B. 1868, n°. 1 vernietigd als zijnde tegen de wet, het reglement op het Beleid der Regeering, etc. — Hierdoor ontstond dus een leemte in het reglement van orde, zoodat nu 4 jaren lang, den tijd voor welken de landraden worden gekozen, er een Raad van Politie zou kunnen bestaan als boven omschreven.

Het reglement zelf wacht dus reeds lang op herziening.

Vandaar is reorganisatie van die Raden dringende noodzakelijkheid. Niet wat de benoembaarheid betreft, maar de samenstelling. Ik durf ter overweging geven om het getal landraden met 2 te vermeerderen, zoodat dan de Raad van Politie zou bestaan uit den voorzitter en 4 leden. Deze uitzetting kan niet anders dan goede resultaten opleveren. Want zouden er in den Raad slachtoffers zijn van bovenbedoelde gemoedsstemmingen, de nadeelige gevolgen daarvan op gemeenschappelijk overleg, dus ook op het algemeen welzijn, zouden zoo niet geneutraliseerd dan zeker minder gevoeld worden.

Voorts zou bij een grooter getal landraden minder gevaar zijn voor gebrek aan „quorum", zoodat verdaging van vergaderingen tot de zeldzaamheden zonde behooren; minder gevaar voor het afrollen van zaken door den voorzitter met één landraad, of door den voorzitter alleen. Ik noem dat een gevaar, omdat het klaar is als de dag, dat verdaging van vergaderingen het algemeen belang niet dienen, evenmin als wanneer zaken door slechts één of twee personen worden afgehandeld.

Laten we alvorens verder te gaan, het reglement van orde voor de raden van Politie raadplegen.

Anno 1867, P. B. n°. 10 staat onder art. 6:

„Spoedeischende zaken kunnen bij ontstentenis van een' Landraad door den Gezaghebber en den aanwezigen Landraad afgedaan worden. Indien beide Landraden, na oproeping, afwezig blijven, verdaagt de Gezaghebber de vergadering tot een' anderen dag. De beide Landraden ook dan na oproeping afwezig blijvende, besluit de Gezaghebber alleen, doch geeft van zijn besluit, ten spoedigste kennis aan den Gouverneur, die bevoegd is, het besluit goed of af te keuren of de schorsing er van te bepalen."

„Bij verschil van gevoelen tusschen den Gezaghebber en slechts één aanwezig lid, beslist de Gezaghebber, doch geeft mede van de beslissing op den voet als voren, terstond kennis aan den Gouverneur."

Art. 14, alinea 3 van hezelfde reglement luidt: „De beoordeeling van het al of niet spoedeischende, staat aan den Gezaghebber, behoudens diens verplichting om zijn besluit ten spoedigste aan den Gouverneur mede te deelen."

Feit is, dat deze artikelen en hunne gevolgen niet verdragend zouden zijn, als de landraden trouw in hun opkomst waren. Maar stel: zij zijn het niet; dat zij bijna nooit tegenwoordig zijn; dan staat men voor het geval, dat een eiland geheel en al bestuurd wordt door den Gezaghebber, „behoudens diens verplichting om zijn besluit ten spoedigste aan den Gouverneur mede te deelen." Zóó zal het bij de loopende, zóó zal het bij spoedeischende zaken gaan. Er wordt wel een tegenwicht gegeven in het gezag van den Gouverneur; maar ook dit ontvalt, als behalve het besluit zelf over eene zaak ook de executie van het besluit geen uitstel gedoogt.

Nu zij het verre van mij een of anderen gezaghebber te verdenken van het niet behartigen der belangen van een onder zijn ressort behoorend eiland, maar krachtens zijn positie andere belangen hebbend dan de opgezetenen, oordeelt hij over toestanden op zijn manier, ziet hij door zijn bril en niet onmogelijk is het, door den bril van een gouverneur, die te ver van de eilanden af-

Feuilleton.

REISINDRUKKEN

VAN

JAN PAUL.

II.

Als ge dezer dagen door Rotterdam ziet stapvoeten, mannen met opgevulde schouders en baardelooze tronies, met 'n Baedeker puilend uit hun rechter demiezak, en op hun hoofd 'n stanley-pet of 'n rond zwart dopje, en in hun groote beringde handen niets, geen stok of paraplui, en als ge dan daarenboven nog in hun en tusschen en door hun met goud gevulde tanden buikspreekachtige klanken hoort bimbammen als: „Is that so", „Well" of „All right", dan zeg maar gerust tot uw jongsten zevenjarigen vraagal: „Jongen, dat zijn Amerikanen!" New-York is 'n Dorado voor heeren barbiers, want favorietjes en bakken punt-baardjes, en knevels met en zonder punt, en imitatie tandenborstelsnorren zijn niet meer en vogue.

Vandaar dat dagelijks duizenden en nogmaals duizenden veilige en onveilige scheermessen over Amerikaansche witgezeepte koonkinnen strijken, als scherpgekielde zeiljach ten over 'n witgekuifde branding-zee. Geen wonder dat 't in New-York wemelt van barber-shops.

'n Volbloed Amerikaan draagt geen baard, prefereert door 't leven te gaan met hetzelfde facie waarmede hij jaren her in z'n wiegje lag te dotzuigen.

Ook aan parapluies en wandelstokken heeft ie 'n stuk of wat broertjes dood.

Wandelstok-fabrikanten in Amerika gaan gewoon allemaal failliet. Die luxe-artikelen willen er bij de Amerikaantjes niet in. 't Waarom weet ik niet.

In al den tijd dat ik in New-York geweest ben, heb ik misschien geen 10 menschen ontmoet, die met zulk 'n machien aan den kuier waren.

En met parapluies is 't al niet veel beter gesteld.

't Is in New-York b.v. 'n dag zooals deez' voormiddag van den 6den Aug., druilig, triestig, melancholisch, wanhopig weer. Nu eens 'n flinke bui, dan weer 'n waterzonnetje. Daar stappen ze met hun lange beenen, armzwaaiende door New-York's glibberige glimmende asphaltstraten, jong en oud Amerika.

Neer plast de regen, en wonder boven wonder alomme zwelbollen opeens parapluies omhoog.

Bij zoo'n plotselinge hemeldouche zwenkt men een der talloozé huurpara-pluies-winkels binnen.

'n Dollar op de toonbank gedeponeerd, en 'n flegmatieke mis Johnson of Peterson overhandigt u fluks paraplui latest fashion.

Brengt ge dát regenscherm niet terug dan, zijt ge uw dollar kwijt: zoo wel, dan krijgt ge 3 schillings terugbetaald, zoodat dat parapluiehuren u op 'n 60 Hollandsche centen komt te staan, wat niet te veel is, vooral als uw vrouw bij zoo'n gelegenheid 'n spikspliternieuwen hoed op heeft.

Als dát niet practisch is, dan weet ik 't heusch niet.

„Well", „Is that so?", „All right"! Als ge 3 minuten met zoo'n sterren streepmannetje aan 't converseeren zijt, dan wordt ge minstens 10 maal geïnterrompeerd, door 'n stereotiep zenuwachtig makend: „Is that so", met 'n flinke duw op „that".

Ik heb menschen gekend op mijn grooten oversteek van New-York naar hier, wier geheele conversatie bestond, in 't in alle mogelijke toonaarden en stembuigingen uitspreken van dat eeuwig hetzelfde kriebelverwekkende „Is that so".

In de lange jaren onder de West-Indische negers heb ik al heel wat meegemaakt, (waarover later, veel later) maar dat van alle kanten in je ooren toeterende: „Is that so", kon ik niet meer bolwerken, en elken keer liet ik er dan ook maar onverbiddelijk en vinnig op volgen: „yes, yes, that is so"!

Dat vonden ze vreemd, raar, ja zelfs ongemanierd, maar ik had succes, die 3 ongelukkige woordjes bleven hun 'n paar maal in de keel steken, en ik had mijn doel bereikt. Spulletje!

„Well"...... zoo begint elke Amerikaan zijn conversatie, en dat „well" komt naar boven geweld, heel diep uit de diepste lagen van ze'n maag, kruipt borrelend, door ze'n keel om-

staat om steeds zuiver te kunnen zien.

Voor ik verder ga, eerst de ruiterlijke verklaring, dat het volstrekt buiten mijn bedoeling ligt de toestanden, zooals die hier op St. Martin zijn, te beschrijven. Ik schrijf slechts in het algemeen en heb geen bestaande toestanden of personen op het oog.

G.

(*Wordt vervolgd.*)

AAN ONZE 16-JARIGEN.

Het is U niet onbekend, dat de „Scherpschutters-Vereeniging" sedert het jaar 1902 alhier in het leven geroepen, zich ten doel stelt mede te werken tot de verdediging van het eiland, zoo dit te eeniger tijd noodig mocht blijken, en tot de handhaving van orde en rust, wanneer hare diensten daartoe gevorderd mochten worden.

De overtuiging bij mij gevestigd, dat het de plicht van ieder ingezetene is, zijne krachten naar vermogen tot het bereiken van die doeleinden aan te wenden, heeft mij tot de oprichting van dat Korps geleid.

Het doel van mijn streven is om het ideaal: weerbaarheid van ons volk, op lichaamlijk gebied, werkelijkheid te doen worden.

Eerts als elke Curaçaonaar zich uit volle overtuiging voor de handhaving van ons volksbestaan inspant en zich daarvoor persoonlijke en geldelijke opofferingen wil getroosten, is de vereeniging werkelijk aan het einde van haar taak gekomen.

In U, onze jeugd, ligt de toekomst van ons volk; op de opvoeding in lichamelijken zin, op de ontwikkeling van plichtsgevoel, gemeenschapszin, liefde voor den geboorte, grond, voor onze onafhankelijkheid.

Daarop moet steeds gewezen worden en getracht invloed in die richting uit te oefenen.

Invloed niet het minst op de onderwijzers dier jeugd, die voor een groot deel de toekomst der natie in handen hebben, en gesteund door de ouders, den waren grondslag kunnen leggen voor die karaktereigenschappen, zonder welke nimmer van een werklijk weerbaar volk sprake kan zijn.

Ook naar eene harmonische ontwikkeling van geest en lichaam moet gestreefd worden.

De steun onzer Curaçaosche vrouw, als moeder, zuster, en echtgenoote kan daarbij invloed ten goede uitoefenen.

Het grootste gedeelte der mannelijke bevolking is buiten staat, als zijnde geheel ongeoefend, om de Kolonie te verdedigen als 't noodig mocht worden.

Niemand waarborgt ons, dat dit geval zich niet te eenigen tijd zal voor doen.

Geheel onverwacht kan ons volk plotseling voor de noodzakelijkheid staan zich te moeten verdedigen.

Het doel onzer Vereeniging is te trachten dien voor ons onwaardigen toestand te doen ophouden, en eene beweging in het leven te roepen, die leidt tot handelen, tot het zich *vrijwillig* oefenen in al wat noodig is voor hen, die als 't gevaar dreigt: niet werkeloos mogen blijven.

Op U toch, rust de plicht om aan de verdediging van ons eiland persoonlijk en krachtdadig mede te werken.

Toon, dat U dien. weg op wilt.

Indien U zelfbewust van uwe kracht, niet zult aarzelen, vertrouwend op uw goed recht, uwe weerkracht geheel te gebruiken, alszulks voor uwe onafhankelijkheid noodig mocht worden, zal het voortbestaan van ons volk als weerbaar verzekerd geacht worden.

Treed toe als actief lid van onze Vereeniging.

Door samenwerking van U allen, door toewijding aan en belangstelling in de zaak der algemeene zoo ruim mogelijk opgevatte weerbaarheid is het ideaal der Vereeniging „Curaçaosche Scherpschutters" veredeld.

Curaçao den 5 Sept: 1907.

J. van Lier Ez.

Kapitein Com: der C. S. S. V.

CORRESPONDENTIE.

Aruba.

1 Sept 1907.

Gisteren heeft ook Aruba het feest van den verjaardag van onze zoo zeer hooggeschatte Koningin gevierd. Klokslag 6 uur viel het eerste kanonschot, dat tot 8 uur des avonds ons ieder uur aan het feest herinnerde.

Reeds om zeven uur hadden zich de kinderen der openbare school en die der Eerw. Zusters van de Playa vereenigd om een wandeling in de stad te doen. Na afloop dier plechtigheid werden de kinderen in beide scholen op gebak, suikergoed en vruchten onthaald, dat zich goed deed smaken. Het was een prachtig idee van de leden der commissie om ook op de buitenscholen den kinderen dat genoegen te schenken, door een vollen kist met lekkers daarheen te sturen. Of zij er ook van gesmuld hebben. Zoodoende worden de kleinen van jongs af aan dien dag herinnerd en leeren zij hun Koningin kennen en beminnen.

Om 9 uur was het voor de visschers van Ranchoe een pret. Duiken en zwemmen is hun leven. Als eenden zwommen zij en doken in de diepte om de ijzeren ballen te zoeken en daarmee in triomf naar boven te komen.

Toen het schot 10 uur aankondigde, kwamen de verschillende ambtenaren en eenige notabele ingezetenen aan huis van den gezaghebber op audiëntie om. Z H. Ed. Gestr. de gelukwenschen van den dag in naam van de bevolking van Aruba aan te bieden. Na eenigen tijd in aangename kout in de zaal te hebben vertoef!, werden allen uitgenoodigd om in een ander vertrek de gezondheid van Hare Majesteit te drinken.

De Heer Simon Oduber vroeg echter eerst het woord, dat hem gulhartig werd toegestaan, en sprak, in zuiver Nederlandsch natuurlijk, zijn gelukwensch, die jammer genoeg met te zwakke stem werd voorgedragen, want anders zou er ongetwijfeld een donderend applaus gevolgd zijn. Wijl slechts weinigen de woorden door hem gesproken verstaan hebben, willen wij die door middel van de pers vereeuwigen. Luisteren wij een oogenblik naar het woord van den redenaar.

Hoogedelgestrenge Heer Gezaghebber,

Mijne Heeren.

Heden is de dag aangebroken, waarop het Nederlandsche volk met dankbare blijdschap, en blijde dankbaarheid den 27sten geboortedag viert van zijne geliefde en geëerbiedigde Koningin!

En die blijdschap, zij vindt niet alleen in Nederland uiting, zoowel in het Oosten als in het Westen vindt zij in ieders hart weerklank, want, ofschoon onze Vorstin slechts *één* koninkrijk bezit, toch heeft zij door den adel van haar geest, reeds zooveel tot stand gebracht, dat de heele aarde thans aan Hare voeten ligt.

Overal waar menschen leven, daar heeft zij heerschappij.

Hoogedelgestrenge Heer, ik verzoek U namens de ingezetenen van dit eiland de verzekering van hunne verknochtheid, liefde en trouw aan de voeten van Hare Majesteits troon te willen nederleggen, met bijvoeging van onze vurige bede, dat het den Koning der koningen moge behagen het zoo dierbaar en kostbaar leven onzer Vorstin nog tal van jaren te sparen, tot heil en voorspoed van Nederland en zijne Koloniën.

Ik heb gezegd.

Nadat de Gezaggebber voor deze heilwenschen bedankt had met de verzekering, dat hij zou zorgen, dat zij aan de Koningin zouden worden overgebracht, klonk het door het vertrek, „Leve Wilhelmina!" en ieder ledigde zijn glas. op de gezondheid van H. M.

Na dezen eersten heildronk gingen allen wederom terug naar de receptiezaal, totdat zij ten tweeden male werden verzocht op het heil van onze Koningin te drinken. Toen zulks voor de derde maal geschiedde, spraken de Heeren Cornelis Eman en Schrils nog een paar woorden en bedankten den Gezaghebber voor zijn gulle ontvangst. Met Leve Wilhelmina! Leve de Gezaghebber! werd deze plechtigheid gesloten.

Om elf uur had de wedstrijd plaats in het hardloopen, de personen twee aan twee ruggelings aan elkaar vastgebonden. Jammer, dat er zich niet veel tot den strijd aanboden.

Het geblinddoekt slaan naar het ei, voorgesteld door een groote kalbas, met lekkers gevuld, ten 2 ure en het mastklimmen om 3 uur gaf natuurlijk veel bekijks en wekten de lachtlust van niet weinigen op. De wedstrijd in zeilbooten en het ringsteken te paard stonden nu op het program; 4 uur echter was te laat voor den wedstrijd ter zee, wijl de booten van Sabaneta reeds naar huis moesten. Om 8 uur werd het Koninginnefeest op Aruba gesloten door een fakkeloptocht door de straten en het afsteken van vuurwerk gedurende dien optocht.

Zoo heeft Aruba den feestdag van Hare Majesteit de Koningin goed herdacht. Moge het strekken tot een inniger vereeniging van Kolonie en Moederland en tot meer liefde en gehechtheid tusschen ons Vorstenhuis en ons volk!

BONAIRE.

Kralendijk 1 September

Donderdagavond 29 Augustus kwam de *Prins Willem IV* hier omstreeks half zes voor anker liggen om vracht in te nemen.

Vrijdagmorgen viel er echter zulk een regen, dat het scheen alsof er van al het laden niets mocht komen. Eerst omstreeks tien uur kon daarmede worden aangevangen. Wat een bedrijvigheid aan den steiger; 2619 collis moesten worden ingenomen. t. w.

2548 zakken dividivi.
64 kisten aloë.
7 kisten hoeden.

In den nacht is de boot weer vertrokken. Naar gezegd wordt, verwacht men nu nog een Duitsche boot.

Het Koninginnefeest had hier dit jaar een uiterst kalm verloop. Alles bleef besloten tot de Playa, zelfs de fakkeloptocht; wat een ieder ten zeerste bevreemde.

---

hoog, struikelt 'n paar keer over tong en tanden, en spookachtig rolt 't over ze'n lippen met 'n klank, zoo iets als de echo uit den haast onpeilbaren Romeinschen put van den Eltenberg, ergens dicht bij Zevenaar.

En dan begint ze'n verhaal.

Maar verbeeldt u nu in Godsnaam niet, omdat ge uw school-Engelsch goed machtig zijt, dat ge dat sinjeur kunt verstaan, laat staan volgen.

Geen kwestie van!

Dat binnensmondsche gebrabbel, dat knauwend gebrom met snerpende neusklank klinkt als 'n speech van 'n verkouden derden-bas uit de opera-comique te Parijs, in 'n defecte phonograaf.

Wees verstandig en hou u groot, en doe precies of ge alles verstaat, en zeg nu en dan met 'n geleerd gezicht: „Is that so", dan doet ge verreweg 't wijste, en bewaart ge u voor repetities.

En dan, last not least, dat veel, dat alles-zeggend „All right."

Mij dunkt, de eerste woorden, die 'n Amerikaansch babietje brabbelt, zijn niet „Papa" of „Mama", maar „all right" in de hooge C, gestreept 2.

Dat kan niet anders.

Alles is „all right" in de United States.

Als 'n arme drommel door 'n electric car wordt aangereden, en er met wat gebroken en gekneusde botten onder uit wordt gehaald, dan is 't, eerste wat hij antwoordt op je belangstellende vraag:

„It is all right."

Als 'n banketbakkersjongen met 'n 10 dozijn taartjes in de modder duikelt, dan zijn ze'n eerste woorden:

„It is all right".

Als 'n joggie van ze'n vertoornden vader op ze'n baatje krijgt, dan hoor je niet „ik zal 't nooit meer doen" maar 'n huilerig: „All right"! „All right"!

Als de chef van 'n huis van anti-septische polsmofjes 's morgens op z'n nuchteren maag merkt, dat z'n boekhouder er met de kas van door is, dan lucht ie eerst z'n gemoed met 'n veelzeggend „all right", en belt dan pas de politie op.

Eindelijk (want ik zou best het geheele tweede blad van „de Maasbode" kunnen vullen met zulke pakkende voorbeelden) eindelijk als de esculaap bij 'n armen zieke binnentreedt en met 'n meewarig gezicht tot hem fluistert, dat hij nog maar 'n uur of wat te leven heeft, dan klinkt 't wederom van die stervende lippen:

— It is all right."

* *
*

Maar weet ge, wat ik niet „all right" vind?

Dat ze zulke bespottelijke ideeën van ons Hollanders hebben.

Ze denken serieus, dat wij hier in Holland allemaal in van die heele wijde pofbroeken en op klompen door 't leven kuieren, en altijd maar marcheeren op hooge dijken tusschen draaiende windmolens met 'n enorme pruim achter de kiezen en 'n lange goudsche pijp tusschen onze bruinnattige lippen.

En dat vroeg mij er niet een, maar verscheidene zeer ontwikkelde New-Yorkers.

In 't begin maakte 't mij korzelig, en ik redeneerde honderd uit, om ze dat verkeerd idee uit 't hoofd te praten, maar op 't laatst als ze maar kikten van Holland en broeken etc. dan begon ik al:

Ja zeker, in Holland loop ik altijd en eeuwig tusschen allemaal molens op 'n dijk zoo hoog als jullie sky-scrapers, met van die heele groote klompen aan mijn voeten, en met 'n broek aan als 'n luchtballon".

Dan keken ze me eens onder mijn oogwimpers, en deden met 'n mompelend „all right" 't zwijgen er aan toe.

Maar, 't is heusch geen wonder. Ziet eens, zoo'n „Monthly" van de Holland-Amerika lijn te pakken te krijgen.

Op 't titelblad, bont gekleurd 4 zegge vier windmolens, en 'n hoop pofbroekmannetjes op klompen.

't Vignet op 't eerste blad ook al zoo, ik geloof acht van die gentlemen op 'n rijtje.

Dus als 'n Amerikaan van Holland hoort, dan zweeft natuurlijk dadelijk voor ze'n geest de vleesch en bloed geworden idee, 't beeld: „Dijkmolenklompbroek", en dan grinnikt ie van pleizier.

De chineezen van Europa zijn en blijven wij.

Treurig, maar waar!

„Are you a Dutchman? Hé, hoe vreemd en je ben zoo mager?!

Nou, jullie Keizer William is 'n kranige kerel, hoor, alle respect voor hem

Zeg, ik kan ook Hollandsch spreken, luister maar eens: Auf wiedersehen."

En of je nu al beweert dat we met Keizer Wilhelm niets te maken hebben, dat alle Hollanders niet corpulent zijn, dat „Auf wiedersehen" heelemaal geen Hollandsch is, geloof me, 't is boter aan de galg, ze blijven van diezelfde opinie, en op 't laatst, ik moet 't tot mijn schande bekennen, liet me al die nonsens koud, en prevelde ik ook al „yes, all right".

'n Tijdje geleden is er 'n boek verschenen over Amerika, getiteld „Sterren en strepen", schrijver W. Schürmann.

Al zeker 10 maal heb ik op 't punt gestaan om dat werk te koopen en te verslinden.

Maar ik wacht (en vindt ge dat nu niet fameus slim?) totdat ik al mijn gekeuvel over de Amerikanen naar het bureau van „de Maasbode" gestuurd heb.

Mij dunkt, ik moet 'n heel anderen kijk hebben op Amerikaansche toestanden en Amerikaantjes, dan de auteur van dat boek, omdat hij geheel ze'n leven tusschen beschaafde pofbroeken en klompenmannen, en ik jaren lang tusschen onbeschaafde negers zonder pofbroeken en klompen geleefd heb.

Wie zou er den besten kijk op hebben?

Dat zal de toekomst leeren.

Is that so? Well! Well! Al right!

Rotterdam, 6 Aug. 1907.

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Kerkelijke Berichten.

Zondag ll. 1 September was het 75 jaar geleden, dat de Congregatie der Eerw. Zusters *Penitenten—Recollectinen der Onbevlekte Ontvangenis* te Rosendaal werd gesticht. Dankbaar maken wij van deze gelegenheid gebruik om onze beste wenschen te uiten voor den gestadigen bloei van deze Congregatie waaraan de Katholieke bevolking van Curaçao zooveel verschuldigd is. De Congregatie bestond nog geen tien jaren, toen hare Zusters al hierheen kwamen om zich aan het onderwijs onzer jeugd te wijden. Ruim 65 jaren lang hebben de Eerw. Zusters hier met vrucht gearbeid. Hoezeer deze Congregatie steeds bezield was met den echt apostolischen geest blijkt verder uit het feit, dat zij ruim vijftig jaren ook in Suriname werkzaam was en gedurende twintig jaar in Engeland. De Congregatie telt in Nederland en Koloniën 989 leden en 55 novicen, verdeeld in 26 groote stichtingen, waar aan 20923 kinderen onderwijs gegeven wordt.

Moge hare zegenrijke arbeid steeds ruimer veld vinden, haar ledental toenemen, hare krachten verdubbelen om bij het eerste eeuwfeest te toonen, dat de werklust en ijver nog even frisch en jeugdig zijn als bij de stichting der Congregatie.

Decoratie.

De Zeereerw. Pastoor L. MULDER, die dit jaar zijn 40jarig Priesterfeest mocht vieren en tevens zijn zilveren feest als Pastoor op Saba, werd ter gelegenheid van de verjaring der Koningin door H. M. benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau. Op bijzondere wijze wenschen wij dezen verdinstelijken Priester geluk met deze buitengewone onderscheiding.

* * *

Door H. M. werd de Heer Mr PH. F. DE HASETH EVERTSZ, voorzitter van het Hof van Justitie in de kolonie Curaçao, benoemd, tot Ridder in de Orde van den Nederlandschen Leeuw;

en tot ridder in de orde van Oranje Nassau de heer A. J. C. BROUWER, Gezaghebber van St. Martin.

Onze oprechte felicitaties.

Kol. Raad.

Maandagavond werd het Ontwerp tot reorganisatie der polite behandeld. Alle leden waren tegenwoordig, alsmede de Procureur-Generaal, de Kapitein-Commandant en de Administrateur van financiën, als gevolmachtigden van den Gouverneur om zoo noodig het ontwerp te verdedigen en desgevraagd de gewenschte inlichtingen te verstrekken. Onder het publiek zagen wij alle officieren van het garnizoen.

Bij de algemeene beraadslagingen vroeg het eerst de Heer ALB. STATIUS MULLER het woord om zich ten sterkste tegen het ontwerp te verklaren. De wijze, waarop dit ontwerp aanhangig is gemaakt, wekt een ieders bevreemding. Vooreerst is het bekend, dat het uitdrukkelijk ging tegen het advies van militaire deskundigen, in verschillende Staatscommissies vereenigd. Nu leeken hun oordeel uit moeten spreken ontvangen zij niet eens de noodzakelijkste voorlichting. De Raad moest eerst om inzage van het schema der reorganisatie vragen en ontving het toen nog *vertrouwelijk*, zoodat er in het publiek niet over gesproken mag worden. 't Is alsof men ergens bevreesd voor is, zoo geheimzinnig gaat alles toe. Geen enkel rapport der Staatscommissie werd den Raad verstrekt. En toch moeten leeken nu beslissen of het mogelijk is de verdediging van Curaçao over te laten aan het handjevol soldaten. wat nu nog zal overblijven. Spreker acht dit een gevaarlijke toestand, vooral wanneer soms plotseling zal moeten worden opgetreden. Hoe is het mogelijk dat de schutterij dan diensten zal kunnen bewijzen als zij nu niet geoefend behoefd te worden en rusten blijft. Ook van de politie zal weinig hulp te verwachten zijn, daar deze voor een groot gedeelte verspreid is in de buitendistricten en de overige eilanden. Voor dat zij allen verzameld zijn, kan het reeds lang te laat wezen, vooral als de vijand het gunstig oogenblik heeft afgewacht, dat het oorlogsschip ook juist buitengaats is. Ten tijde van gevaar zal ons eiland dus niet voldoende verdedigd wezen, zoo deze reorganisatie der politie, welke een deorganisatie van het garnizoen is, wordt doorgevoerd.

Zal nu de politie er beter op worden ? Zoolang de dienst zoo zwaar blijft als zij op het oogenblik is zullen ook militairen het op den duur niet beter kunnen. Er wordt van de politie al te veel gevorderd.

En of er nu werkelijk bezuiniging door verkregen zal worden, daaraan twijfelt spreker eveneens en zal dus om al deze redenen tegen het ontwerp stemmen,

De heer LANSBERG is van tegenovergesteld gevoelen. Hij acht reorganisatie der politie hoog noodig en in belang van militaire en politie beiden. Op het oogenblik moet de mindere politie zwaren dienst verrichten voor een hongerloon. De militairen zullen echter bij hun soldij nog een toelage ontvangen als zij politiedienst verrichten, waardoor de loonregeling reeds verbeterd kan worden. Nu de loonen hooger worden zullen ook wel betere aspiranten opdagen.

Spreker is dus voor het ontwerp, maar wilde toch wel eerst nog een paar inlichtigen vragen.

Welke zal bij uitvoering dezer wet de verhouding zijn tusschen den Procureur Generaal en den Kapitein-Commandant en den Luitenant ?

Zijn de diensten der Politie niet te zwaar voor 100 man?

Kan de schutterij niet zonder veel onkosten actief gemaakt worden?

Is het aantal manschappen wat in het garnizoen achterblijft niet veel te gering en zal het niet noodig wezen het garnizoen op hooger sterkte te brengen ?

De Procureur-Generaal, Mr. TH. NUIJENS verkrijgt het woord en verklaart, dat de eerste vraag het moeilijkste punt der geheele reorganisatie raakt daar de politie-agenten militairen blijven en niet worden afgeschreven zooals nu. Twee hoofden zijn echter overal onmogelijk en dat zal ook hier wel doorgaan Dit punt zal later nog definitief geregeld en besproken moeten worden, maar de Procureur stelt zich de zaak aldus voor. De Procureur Generaal is hoofd der politie; bij militaire vergrijpen straft de Kapitein Commandant; de Luitenant bemoeit zich met de africhting der troepen. Op de eilanden zal natuurlijk weder een andere regeling moeten getroffen worden.

De dienst is op het oogenblik zeer zwaar, dit valt niet te ontkennen, maar een voldoend aantal mannen, werkelijk geschikt voor den dienst ontbreekt op het oogenblik geheel. De Procureur hoopt, dat dit gebrek door de reorganisatie zal verholpen worden. Honderd manschappen, die werkelijk geschikt zijn voor den dienst, zullen vanzelf den dienst veel lichter en gemakkelijker maken. Wanneer in Nederland bij het aanwerven gelet wordt op beter gehalte zal de voorgestelde reorganisatie zeker de politie verbeteren.

Het antwoord op de technische bezwaren, op militair gebied, zal de Procureur aan den Heer HINRICHS overlaten

De Kapitein-Commandant vraagt nu het woord en is van meening, dat het defensie-vraagstuk eigenlijk niet publiek in den Raad kan besproken worden. Om echter te gemoet te komen aan de bezwaren van den heer A. STATIUS MULLER, meent ZHEG. er op te moeten wijzen, dat het Ontwerp der reorganisatie is ingediend met medeweten van den Heer Minister van Koloniën, die ongetwijfeld den Heer Minister van Oorlog daarover zal geraadpleegd hebben. Wanneer de chefs, die de hoofd-verantwoordelijkheid dragen, de vermindering van het garnizoen goed vinden, kunnen wij er ons veilig bij nederleggen. Maar de verdediging van het eiland zal toch werkelijk zeer goed knnnen geschieden door de weinig beschikbare troepen, dank zij de eigenaardige terreinformatie van het eiland. De laatste oorlogen hebben geleerd, dat men niet met groote troepen, maar in kleine getallen moeten oprukken. Tegen Europeesche overmacht zullen wij nimmer bestand zijn, maar sterk genoeg om een onverhoedschen aanval oogenblikkelijk af te slaan. De politieagenten zijn geoefende militairen. Zij, die in de buitendistricten aanwezig zijn, ontvangen den noodigen opdracht uit de stad en doen als voorruit geschoven patrouilles dienst, die juist door hun bizondere terreinkennis uitstekend zullen optreden. De politie in de stad voegt zich bij 't leger. Die van de eilanden worden onmiddellijk ontboden. Bonaire en Aruba liggen niet ver af, ook van de Bovenwindsche eilanden kunnen de manschappen in 3 à 4 dagen hier zijn. (Als daar stoomschepen klaar liggen en de eilanden telegrafisch verbonden worden *Red A.*) De Marine kan ook een handje helpen en zeilt nooit verder dan Suriname. [De vijand wacht, natuurlijk, totdat het oorlogsschip hier is en alle mannetjes geland zijn. *Red A.*)

Niet te ontkennen valt, dat in vredestijd er weinig manschappen ter oefening overblijven, met de muzikanten misschien 40 à 50, maar niet mag worden vergeten, dat geen militair verlof krijgt politie-dienst te verrichten, alvorens hij volleerd is als militair. De herhalingsoefeningen, op geregelde tijden gehouden, waarborgen de geoefendheid der manschappen in oorlogstijd. De waarde van den soldaat stijgt als hij meer zelfstandig leert optreden, wat juist door het kleine getal wordt bevorderd. De diensten, welke de schutterij ook ongeoefend kan praesteeren, zijn: het vervoer der gewonden, het aanbrengen van ammunitie en levensmiddelen, het blusschen van branden etc. Mocht het echter noodig blijken, dan is het Bestuur niet ongenegen de rustende schutterij weer op te wekken, maar krachtiger, meer gedisciplineerd dan vroeger.

De Heer C. STATIUS MULLER wilde nu nog even mededeelen, dat de voorgestelde reorganisatie werkelijk een groote bezuiniging zou ten gevolge hebben, niet slechts voor de kolonie, maar ook voor het rijk.

Na nog eenige besprekingen werd het ontwerp goedgekeurd met algemeen stemmen op een na, die van den heer ALB. STATIUS MULLER

Havennieuws.

Van 16—31 Augustus zijn onze haven binnengeloopen:

Stoombooten	18
Goeletten	19
Bijlanders	25
Brik	1
Totaal	63 schepen,

makende met de 60 schepen, gedurende de eerste twee weken dezer maand binnengeloopen. 123 schepen voor de maand Augustus, of weer 6 meer dan verleden jaar.

Onderwijswet.

Bij Beschikking van den 2n September heeft de Gouverneur besloten, dat de verordening regelende het onderwijs in de kolonie Curaçao in werking zal treden op den 1n October. a. s.

Inspectiereis.

Dinsdagavond is de Heer Gouverneur naar Aruba vertrokken, vergezeld van zijn adjudant en de Heeren Procureur Generaal en wn. Directeur van Openbare Werken.

„El Progreso."

Met het nummer van Woensdag ll. trad deze Collega, in zijn zestienden jaargang.

Postspaarbank.

Gedurende de maand Juli werden	*ingebracht*	*inlagen.*
Willemstad	*f* 5,581 42	344.
2de district	74,60	13.
3de „	44,55	31.
4de „	58	5.
5de „	62,15	32.
Bonaire:		
Kralendijk	199,25	43.
Rincon	95,95	8.
Aruba	340,55	66.
St. Martin	607,63	13.
St. Eustatius	215,35	13.
Bottom, Saba	20	1.
Windwardside	12	1.
samen	7,311.45	577.

Zoowel de buitendistricten van Curaçao, als de eilanden, maken dit maal een goed figuur. Langzamerhand komt het sparen er wel in.

Boekbespreking.

Wij ontvingen twee brochures, en veronderstellen, dat zij ons ter bespreking werden toegezonden.

De eerste studie komt voor in „De Studiën." en werd daaruit overgedrukt in afzonderlijke brochure bij C. L. VAN LANGENHUYSEN te Amsterdam. Pater W. VAN NIEUWENHOFF schreef over „GEPRIVILIEERDE PRIESTERS" *op Curaçao van 1701—41. I*

Deze studie is allerbelangrijkst voor de kerkgeschiedenis onzer Katholieke Missie en geeft een heel bizonderen kijk op het katholieke leven in de kolonie. nu twee honderd jaar geleden.

Wanneer deze studie compleet zal wezen, zullen we er het een en ander van mededeelen.

De tweede studie, overgedrukt uit „De Indische Gids", Juli—Augustus-aflevering 1907, werd geschreven door H. VAN KOL onder den titel: *Welk nut trekt Nederland van zijn Koloniën*, daarmede uitsluitend de Oost-Indische bedoelend.

De Conclusie luidt: „Nederland kan en zal bestaan ook zonder zijn koloniën; het is de vraag of Nederland, wanneer 't nooit koloniën had bezeten in het verleden, wel in slechter conditie zou verkeeren dan nu 't geval is. En in het heden behoefde Nederland niet naar koloniën te verlangen, wanneer het die niet bezit, want het bestaan en de handhaving van het koloniaal bezit is geen algemeen, geen volks- doch een zuiver *kapitalistisch belang.*"

Ook zonder in te stemmen met, of overtuigd te zijn van deze conclusie, zal men toch deze studie met groote belangstelling kunnen lezen en eens zien welk een groot nut getrokken kan worden uit zuivere statistieken. Uit deze officieele bronnen gaat de heer VAN KOL bijv. na de kapitalistische ontwikkeling in de Koloniën op het gebied van landbouw en nijverheid, in den handel, bij den mijnbouw, bij scheepvaart en spoorwegen, en wijst wederkeerig op den invloed uitgaande van de O. I. bezittingen op de oeconomische ontwikkeling van Nederland.

Deze studie laat uit officieele bronnen een geheel ander licht vallen op Oost-Indië, dan waarin wij het gewoonlijk zien, en is een meesterstuk van statistische combinatie en vergelijkingen.

Iets buitengewoons.

Wat in Nederland niet mocht geschieden, gebeurt op Curacao. Na 1 October zal hier *ook voor het binnenlandsch verkeer* een brief 20 gram mogen wegen tegen betaling van 5 cents port. Dergelijke maatregel kon

men voor Nederland zelf maar niet ingevoerd krijgen, hoeveel moeite er ook voor gedaan is Des te meer waardeeren wij het buitengewoon voorrecht, dat zoo iets voor de Kolonie wel werd toegestaan. Nog grooter zou onze vreugde wezen, als nu ook evenals in Nederland het gewone port voor couranten gebracht werd op ½cts en voor brieven stadszegels van 3 cts werden ingevoerd.

Koninginnedag.

De plaatselijke bladen schreven allen met lof over de feestelijke viering van dezen nationalen dag. Van harte gaarne sluiten wij ons daarbij aan en wenschen de feestcommissie geluk met den prachtigen afloop der feestelijkheden.

Wat nog niet vermeld werd, willen wij mededeelen.

's Morgens vroeg om 5 uren klonk feestelijk de reveille in het fort en werden de volksliederen gespeeld, wat om acht ure bij het sein tot het hijschen der vlaggen herhaald werd op het bastion.

Reeds dadelijk na vijven hoorde men het getingeltangel van een orgel, maar om zes ure waren er twee á drie tegelijk aan 't draaien op het Molenplein.

Des avonds was de Societeit „De Gezelligheid" prachtig geïllumineerd door verschillend gekleurde electrische lichten.

Advertentien.

Voor de buitengewone bewijzen van hartelijke sympathie op haar zilveren feest ontvangen betuigt ondergeteekende ook namens de Zusters van het St. Elisabeths-Gasthuis haren oprechten dank.

De Overste

Moeder Ursuline.

Curaçao 6 Sept.

GEHUWD:

H. Ferguson

Arts.

EN

MEVR: DE WED.

J. L. van der Meulen Jr.

SCHOTBORGH.

Curaçao 5 September 1907.

LET OP!

Ondergeteekende neemt hier bij de vrijheid het geëerd publiek zijne diensten aan te bieden

J. L. C. MONSANTO,

Praktisin.

Drukker:

ALFREDO F SINTIAGC